

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 683/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Róbertom Liškom, Štefánikova 882/39, Poprad, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a podľa čl. 2 bodu 3 písm. a), b) a c) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. XV Gn 297/16/1000 a jej uznesením z 28. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6

ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a podľa čl. 2 bodu 3 písm. a), b), a c) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. XV Gn 297/16/1000 a jej uznesením z 28. apríla 2017 (ďalej len „postup generálnej prokuratúry“ a „napadnuté uznesenie generálnej prokuratúry“)

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal orgánom činným v trestnom konaní 23. septembra 2016 trestné oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) a ods. 3 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 Trestného zákona, ako aj trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 a § 376 Trestného zákona, ktorého sa mal podľa sťažovateľa dopustiť sudca Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) [REDACTED] (ďalej len „sudca okresného súdu“), ktorý sa ako zákonný sudca vo veci sťažovateľa vedenej okresným súdom pod sp. zn. 2 C 38/2014 „*v rozpore so zákonom a nezákonným postupom oboznámil s kompletným spisovým materiálom v trestnej veci sťažovateľa, ktorú si fingoane vyžiadal z iného súdu, zistil všetky jeho citlivé osobné údaje, súkromné údaje, údaje o priestupkoch, stíhaniach, zdravotnom stave, finančnej situácii, ďalších exekučných konaniach, o osobe poskytujúcej záruku a o ďalších citlivých informáciách, ktoré boli výlučne určené len pre senát trestného súdu, a tieto aj odovzdal inej osobe.*“.

3. Trestné oznámenie sťažovateľa bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Kežmarku (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) sp. zn. ORP-363/VYS-KK-2016 z 9. februára 2017 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľa okresného riaditeľstva z 9. februára 2017“) odmietnuté v zmysle § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) s odôvodnením, že nebol daný dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

4. O sťažnosti sťažovateľa podanej proti uzneseniu vyšetrovateľa okresného riaditeľstva z 9. februára 2017 rozhodla generálna prokuratúra napadnutým uznesením, ktorým ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietla.

5. Sťažovateľ sa domnieva, že k porušeniu jeho označených práv zo strany generálnej prokuratúry došlo tým, že napadnutým uznesením generálnej prokuratúry mu nebola daná „odpoveď ani na jednu, jedinú námietku..., uvádzanú v sťažnosti!!!! Pritom ich bolo cca 20...“.

Na tomto mieste sťažovateľ uvádza, že napadnuté uznesenie generálnej prokuratúry uvádza len dva dôvody pre jej rozhodnutie, ktoré on nikdy nenamietal, a to, že „súd je nezávislý vo svojom konaní, rozhodovaní, a tiež má byť nestranný a preto trestným orgánom činným v trestnom konaní neprislúcha preskúmať postup súdu v neskončených / civilných / veciach, lebo by tak zasiahli do nezávislosti súdu, a teda nemôže orgán činný v trestnom konaní hodnotiť a preskúmať právne názory súdu a ani to, či v konaní pred súdmi bol náležité zistený skutkový stav“.

Druhým dôvodom rozhodnutia je to, že «vraj podľa platnej právnej úpravy každý ma právo vyhľadávať a prezerat' si právoplatné rozhodnutia súdov na internetovej stránke ministerstva, teda tieto sú verejne prístupné podľa § 82a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch. Decentne ale zabudla či skôr úmyselne nechcela uviesť, že uvedené ustanovenie zákona má aj ods.3, ktorý uvádza ale nasledovné: „Pred zverejnením rozhodnutia podľa odseku 1 sa v nich anonymizujú údaje, ktorých anonymizovaním bude pri zverejňovaní zabezpečená ochrana práv a právom chránených záujmov“.».

6. Podľa názoru sťažovateľa generálna prokuratúra v napadnutom uznesení ani nezaujala stanovisko k zásadnej otázke sťažovateľa, „či je možné, zákonné či aspoň etické iniciatívne sudcom si požičiavať pod reálnymi či fingovanými spisovými značkami spisy rôznych osôb z rôznych orgánov, úradov, či inštitúcií, ktoré ho súkromne zaujímajú a tieto študovať a kopírovať, hoci so žiadnou vecou, ktorú takýto sudca na súde rozhoduje nesúvisia. Teda nedal odpoveď, či sudca môže takto zo súkromných či zisťných dôvodov načierať do existujúcich spisov v SR, nielen súdnych, či iných databáz podľa ľubovôle ako vo verejnej knižnici a takto získavať údaje o súkromí chránené zákonom a ústavou

a osobné údaje osôb / či dokonca aj obchodné tajomstvá /, prejavy ich osobnej povahy v rozpore aj s právom na ochranu ich osobných údajov pred ich neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním, ktoré vyplýva z článku 19 ods. 3, článku 22 Ústavy SR ako i zákona č.428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov. V spise bolo množstvo písomností sťažovateľa, listov, požívajúcich ústavnú ochranu, čo prokurátor rovnako nekomentoval. Sudca je predseda verejný činiteľ a môže konať len to, čo mu umožňuje výslovne zákon.

Rovnako prokurátor, tak ako vyšetrovateľ uvádza, že vyčiarknutie sťažovateľa z advokátskej komory, ktoré ale nijako nesúviselo so skutkom tak, ako oznámil, bolo zákonné. Sťažovateľ len poznamenal v podaní, že bolo vykonané tak rýchlo, lebo sa postaral o to zrejme iný sudca, na základe neanonymizovaného rozsudku, ktorý mu dal práve

7. Orgány verejnej moci podľa sťažovateľa nemajú poskytovať formálny či formalistický výklad a aplikáciu práva, ale majú poskytovať taký výklad a aplikáciu práva, ktorý je materiálnou ochranou zákonnosti, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov.

Prokurátor v napadnutom uznesení podľa sťažovateľa formálne deklaroval (mechanickým popisom vykonaných dôkazov, ale bez ich analýzy), že vykonal všetky dostupné dôkazy, vypočul svedkov, a takto vykonané dôkazy údajne zhodnotil, aj keď nenapísal ako. Napísal však obširné odôvodnenie, ktorým formálne skonštatoval, že sa vysporiadal s námietkami sťažovateľa. Toto všetko však ostalo iba v rovine deklarovania niečoho, čo sa v skutočnosti nestalo, alebo sa spravili iba nevyhnutné kroky k naplneniu formálnych kritérií. Vecou sa jednoducho vôbec náležite nezaoberal, veci sťažovateľa a jej zákonnému vybaveniu nevenoval žiadnu pozornosť.

8. Postup a rozhodnutie vyšetrovateľa okresného riaditeľstva bez náležitých odpovedí na vznesené dôvody námietok potvrdila svojim rozhodnutím aj generálna prokuratúra, pričom v napadnutom uznesení podľa sťažovateľa „*absolútne absentuje vecné odôvodnenie, to nespĺňa požiadavky vyplývajúce z Ústavy SR či § 176 ods. 1 písm. d / Tr. por., s použitím §§180 a 168 Tr. por., podľa ktorého v odôvodnení uznesenia treba uviesť*

najmä skutočnosti, ktoré sa považujú za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení dôkazov ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti...“.

9. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia generálnej prokuratúry v spojení s prvotným rozhodnutím vyšetrovateľa okresného riaditeľstva zastáva sťažovateľ názor, že toto uznesenie generálnej prokuratúry je arbitrárne, zjavne neodôvodnené, a keďže neuvádza preskúmateľné dôvody, na ktorých je založené, javí sa ako nezlučiteľné so základnými zásadami vzťahu medzi orgánom verejnej moci a občanom vyplývajúcimi z druhej vety § 1 ods. 1 Trestného poriadku a z čl. 1 ods. 1 ústavy.

10. Vyšetrovateľ okresného riaditeľstva, ale aj prokurátor generálnej prokuratúry sa podľa názoru sťažovateľa úplne odmietli vysporiadať so všetkými uvedenými skutočnosťami a námietkami bez racionálneho zákonného základu, čím hrubo porušili nielen § 176 Trestného poriadku, ale aj práva garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Napadnutým uznesením generálnej prokuratúry, ako aj jej napadnutým postupom nebola podľa názoru sťažovateľa zabezpečená účinná ochrana jeho práv podľa čl. 2 bodu 1 a 3 písm. a) medzinárodného paktu, podľa čl. 47 druhej vety charty a podľa čl. 13 dohovoru, a tiež nebolo zabezpečené preskúmanie dôkazov a rozhodnutia procesne podriadeného orgánu podľa čl. 14 bodu 5 medzinárodného paktu.

12. Sťažovateľ pozná judikatúru ústavného súdu (napr. m. m. II. ÚS 28/06, III. ÚS 278/06, II. ÚS 177/09), ktorej súčasťou je aj právny názor, podľa ktorého právo fyzickej osoby (resp. právnickej osoby) na vznesenie obvinenia a začatie trestného stíhania inej osoby na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy (napr. m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, IV. ÚS 55/09), a takéhoto práva sa svojou sťažnosťou ani nedomáha.

13. Opierajúc sa o všetky uvedené skutočnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby vo veci rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jeho v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a listiny, ako aj práv podľa medzinárodných dohovorov napadnutým uznesením generálnej prokuratúry a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, predmetné uznesenie zruší, vec vráti generálnej prokuratúre na ďalšie konanie a prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 €, ako aj trovy právneho zastúpenia.

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

16. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

17. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

18. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že nie je súčasťou systému orgánov činných v trestnom konaní, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmavanie, či v konaní pred týmito orgánmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými

zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05).

20. Opierajúc sa o tieto východiská posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 listiny, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, podľa čl. 47 charty a podľa čl. 2 bodu 3 písm. a), b) a c) medzinárodného paktu postupom a napadnutým uznesením generálnej prokuratúry, ktorým ako nedôvodnú zamietla sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyšetrovateľa okresného riaditeľstva z 9. februára 2017 o odmietnutí trestného oznámenia podaného sťažovateľom.

21. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takeého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nemožno vylúčiť preskúmavanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa listiny.

Podľa čl. 36 ods. 3 listiny každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

Podľa čl. 36 ods. 4 listiny podmienky a podrobnosti upravuje zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa čl. 2 bodu 3 medzinárodného paktu každý štát, ktorý je zmluvnou stranou paktu, sa zaväzuje:

a) zabezpečiť ktorejkoľvek osobe, ktorej práva alebo slobody uznané týmto paktom boli porušené, účinnú ochranu bez ohľadu na to, či sa porušenia jej práva alebo slobody dopustili osoby konajúce v úradnej funkcii;

b) zabezpečiť, aby každá osoba, ktorá sa domáha takej ochrany, mala na ňu právo ustanovené príslušnými právnymi, správnyimi alebo zákonodarnými orgánmi alebo akýmkoľvek iným orgánom ustanoveným právnym systémom štátu a aby mala možnosť právnej ochrany;

c) zabezpečiť, aby príslušné orgány túto ochranu presadzovali, len čo sa poskytnú.

22. Z obsahu napadnutého uznesenia generálnej prokuratúry vyplýva, že sťažovateľ adresoval podaním z 23. septembra 2016 orgánom činným v trestnom konaní trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona, trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 Trestného zákona, ako aj trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 a § 376 Trestného

zákona, ktorého sa mal podľa sťažovateľa dopustiť sudca okresného súdu prejednávajúci jeho civilnú vec, keďže sa podľa neho nezákonným postupom oboznámil so spisovým materiálom v jeho trestnej veci, ktorý si vyžiadal z iného súdu, zistil všetky jeho osobné údaje, súkromné údaje, údaje o priestupkoch, stíhaniach, zdravotnom stave, finančnej situácii, ďalších exekučných konaniach, o osobe poskytujúcej záruku a o ďalších citlivých informáciách, a tieto aj odovzdal inej osobe. Uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva z 9. februára 2017 bolo trestné oznámenie sťažovateľa odmietnuté. V odôvodnení uznesenia vyšetrovateľ okresného riaditeľstva poukázal predovšetkým na obsah trestného oznámenia sťažovateľa, ako aj na jeho doplnenie o výsluchy sudcu okresného súdu, [REDAKOVANÉ] (predsedníčky okresného súdu), [REDAKOVANÉ] (podpredsedu Slovenskej advokátskej komory), [REDAKOVANÉ] (manželky sťažovateľa a sudkyne okresného súdu), [REDAKOVANÉ] (zamestnankyne ekonomického úseku okresného súdu), na správu Slovenskej advokátskej komory, ako aj správu Krajského súdu v Prešove, správu Okresného súdu Prešov a správu okresného súdu. Vyšetrovateľ bol toho názoru, že súdny spis Okresného súdu Prešov týkajúci sa trestnej veci sťažovateľa vedenej na tomto súde pod sp. zn. 1 T 74/2014 bol vyžiadaný 15. augusta 2016 sudcom okresného súdu a žiadosť bola doručená tomuto súdu 19. augusta 2016, bol zaslaný 14. septembra 2016 na zapožičanie k súdnemu konaniu vedenému na okresnom súde pod sp. zn. 2 C 38/2014, ktorému bol doručený 20. septembra 2016, pričom sudca okresného súdu tento spis vyžiadal z dôvodu, že sa dôvodne domnieval, že trestná vec, ktorej sa spisový materiál týkal, môže súvisieť s civilnou vecou, v ktorej bol zákonným sudcom. K vyžiadaniu spisu došlo v súlade s postupom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov. Vyšetrovateľom okresného riaditeľstva bolo zistené, že o nahliadnutie do trestného spisu požiadala manželka sťažovateľa a následne aj sťažovateľ. Z výpovedí a listinných dôkazov nahliadnutie do tohto spisu inými osobami preukázané nebolo, ako ani vyhotovenie kópií listinného materiálu. Naopak, bolo preukázané, že sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie 29. júna 2013 povereným príslušníkom policajného zboru. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1 T 74/2014 bol uznaný za vinného. Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 To 36/2015 z 1. júna

2016 bolo odvolanie sťažovateľa proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu zamietnuté. Následne bolo na zasadnutí predsedníctva Slovenskej advokátskej komory 9. septembra 2016 rozhodnuté o vyčiarknutí sťažovateľa zo zoznamu advokátov vedených Slovenskou advokátskou komorou. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 4. novembra 2016. Teda všetky informácie týkajúce sa trestného konania sťažovateľa mala Slovenská advokátska komora k dispozícii, svoje rozhodnutie odôvodnila v správe, v ktorej uviedla na základe akých zákonných ustanovení postupovala a tiež, že už 17. marca 2015 existoval obligatórny dôvod na pozastavenie výkonu advokácie sťažovateľa, a preto nebolo preukázané zo strany sudcu okresného súdu, resp. iných osôb úmyselné konanie vo veci jeho vyškrtnutia zo zoznamu advokátov alebo poškodzovania jeho práv.

23. O sťažnosti (v rozsahu 16 strán) podanej proti uzneseniu vyšetrovateľa okresného riaditeľstva z 9. februára 2017 rozhodla generálna prokuratúra napadnutým uznesením tak, že ju ako nedôvodnú zamietla. V odôvodnení rozhodnutia prokurátor generálnej prokuratúry poukázal na nezávislosť a nestrannosť sudcu, na nemožnosť jeho stíhania za nesprávny právny názor, ako aj na možnosť vyhľadať a prezerat' si právoplatné súdne rozhodnutia na internetovej stránke Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. To, že sťažovateľ nesúhlasil s konaním a postupom sudcu okresného súdu v súvislosti s vyžiadanim jeho trestného spisu z Okresného súdu Prešov a jeho pripojením k sťažovateľovej civilnej veci vedenej na okresnom súde nemohlo podľa generálnej prokuratúry zakladať znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona a ani iného trestného činu. Orgánom činným v trestnom konaní nepatrí podľa generálnej prokuratúry preskúmať postup všeobecného súdu v neskončených konaniach, pretože by tak zasiahli do nezávislosti súdu.

Taktiež postup spočívajúci v overení si skutočnosti, či osoba zastupujúca strany v konaní pred súdom je advokátom riadne zapísaným v Slovenskej advokátskej komore (resp. či jej bol pozastavený výkon advokácie, prípadne či bola vyčiarknutá zo zoznamu advokátov) vyhodnotila generálna prokuratúra ako taký, ktorý nemožno považovať za protiprávne konanie.

Prokurátor generálnej prokuratúry v odôvodnení napadnutého uznesenia odkázal na relevantnú právnu úpravu [§ 176 ods. 1 (obsahové náležitosti uznesenia) a ods. 2 a § 196

až § 198 Trestného poriadku] upravujúcu postup pred začatím trestného stíhania spočívajúci v prijatí trestného oznámenia a v získaní podkladov na začatie trestného stíhania (§ 199 Trestného poriadku) alebo pre iné rozhodnutie (§ 197 ods. 1 a 2 Trestného poriadku).

Získané podklady obsiahnuté vo vyšetrovacom spise okresného riaditeľstva sú považované za dostatočné podklady pre rozhodnutie, že v danej veci nejde o trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt či disciplinárne previnenie, teda nie je dôvod na začatie trestného stíhania a ani na postup podľa § 197 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku, čo opodstatňuje odmietnutie veci (trestného oznámenia sťažovateľa). Generálna prokuratúra tak konštatovala opodstatnenosť a zákonnosť uznesenia vyšetrovateľa okresného riaditeľstva z 9. februára 2017.

24. Toto rozhodnutie generálnej prokuratúry treba posudzovať spolu s rozhodnutím vyšetrovateľa okresného riaditeľstva z 9. februára 2017 a vnímať ho ako celok. Z toho potom vyplýva, že v rozhodnutiach sú zrozumiteľne a jednoznačne uvedené dôvody, pre ktoré bolo treba sťažnosť sťažovateľa zamietnuť. Zo záverov napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Ústavný súd pripomína, že tak ako všeobecný súd, ani orgány prokuratúry nemusia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Preto aj rozhodnutie a odôvodnenie všeobecného súdu (v danom prípade generálnej prokuratúry), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka (napr. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

25. Ústavný súd z rozhodnutia generálnej prokuratúry nezistil, že by jej závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom generálnej prokuratúry nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu generálnej prokuratúry by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa táto natoľko odchyľila od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne

poprela ich účel a význam. Takéto nedostatky však rozhodnutie generálnej prokuratúry nevykazuje, a preto na meritórne preskúmanie napadnutého rozhodnutia ústavný súd nie je oprávnený.

26. Ústavný súd je toho názoru, že generálna prokuratúra vo svojom uznesení stručne interpretovala obsah dotknutej právnej úpravy (príslušné ustanovenia Trestného poriadku o postupe pred začatím trestného stíhania) a náležite sťažovateľovi ozrejmila, ktoré písomné podklady v zmysle § 196 ods. 2 Trestného poriadku považovala za relevantné pre posúdenie a preverenie sťažovateľom prezentovaných tvrdení.

27. Podľa názoru ústavného súdu je uznesenie generálnej prokuratúry ústavnoprávne akceptovateľné a konformné s obsahom príslušných článkov ústavy a dohovoru, pretože ňou prijaté právne závery sa opierajú o aplikáciu relevantnej právnej úpravy a korešpondujú so skutkovým podkladom, z ktorého vychádzajú a ktorý zároveň prezentujú jasným a náležitým odôvodnením.

28. Ústavný súd v tejto súvislosti aj v nadväznosti na svoju konštantnú judikatúru zdôrazňuje, že ak orgány činné v trestnom konaní v danom prípade po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľa, nemohli porušiť jeho zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok, a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu (v tomto prípade sťažovateľa, pozn.) bolo vyhovené. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (m. m. napr. II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09). Trestné právo je prostriedkom *ultima ratio*, čo znamená, že v trestnoprávnej náuke, ako aj praxi sa už tradične vychádza zo zásady pomocnej úlohy trestnej represie (zásada subsidiarity). Podľa tejto zásady má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší

prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, boli už vyčerpané, sú neúčinné, príp. sú zjavne nevhodné.

29. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preskúmal postup generálnej prokuratúry v označenom konaní, ako aj jej napadnuté uznesenie, ktorým rozhodla o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu vyšetrovateľa krajského riaditeľstva z 9. februára 2017, ktorým vyšetrovateľ odmietol trestné oznámenia sťažovateľa, pretože nevidel dôvod na začatie trestného stíhania ani na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku, tak, že dospela k záveru, že sa v dostatočnej miere zaoberal trestným oznámením sťažovateľa a o tomto riadne rozhodol, postupujúc pritom v súlade s na vec sa vzťahujúcimi právnymi predpismi. Právny názor, na ktorom sú založené jej rozhodnutia, je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný a odôvodnenia napadnutých uznesení vzhľadom na okolnosti a podstatu posudzovaných prípadov sú dostatočné a akceptovateľné tak z hľadiska trestného práva, ako aj ústavy či dohovoru.

30. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi postupom generálnej prokuratúry a jej napadnutým uznesením na jednej strane a obsahom v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a listiny, ako aj práv podľa medzinárodných dohovorov na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na všetky uvedené závery rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2017